

trakt et vist Arbejde at udføre, men Administrationen kan ikke forflytte dem. Blive de derimod statsansatte, kan Administrationen selvfølgelig forflytte dem ligesom alle andre statsansatte. Nu have de et bestemt Arbejde, ikke blot med at udføre Budrouten, men ogsaa paa Postkontoret, nemlig det Arbejde og kun det Arbejde, som staar i nøje Sammenhæng med, at de skulle udbringe den paagældende Post. Kun til det kunne de tages, og selv om Forholdene blive nok saa ekstraordinære, kunne de ikke uden særlig Betaling tages til andet Arbejde end netop det, deres Kontrakt saaledes omfatter. Blive de derimod statsansatte, maa de naturligvis følge samme Vilkaar som de andre statsansatte Bude, nemlig, under veksellende Forhold, naar Arbejdet kræver det, at være til Raadighed til en hvilken som helst Tid paa Dagen. Maaske mange Landpostbude vilde finde, at deres Forhold i øvrigt være bedre tjente med netop at have et begrænset Arbejde, som de kontraktmæssigt være bundne til og til enhver Tid kunde overse Rækkevidden af.

Jeg nævner kun dette for at vise, hvor mange Spørgsmaal der kommer frem for Landpostbudene selv paa dette Punkt. Men er der mange Hensyn for Landpostbudene at tage i Betragtning, er der selvfølgelig ogsaa mange Spørgsmaal, der rejse sig for Administrationen og for mig, som vi naturligvis maa have fornøden Tid til at undersøge og overveje, inden vi kunne tage endelig Stilling til en saa omfattende Sag og faa hele dette Forhold klarlagt, saa alle Parter ere paa det rene dermed. Det tænker jeg, som sagt, at de fleste Landpostbude ville betragte som en ganske ligefrem og naturlig Sag. Men saa tror jeg unægtelig ogsaa, at Landpostbudene kun kunne være glade ved, at man fra Administrationens Side og fra min Side ikke har ventet, indtil hele dette Spørgsmaal var klarlagt, med at komme frem med et Forslag om Lønningsforbedring, men at man netop har sørget for, at Forslag herom kommer frem sammen med de andre større Lønningsforslag til Overvejelse her paa Rigsdagen, saa man ikke risikerer, at det senere mulig blev forringet, fordi man har gennemført andre Forslag og ikke i Tide ved de finansielle Overvejelser netop har taget Landpostbudenes Forhold med i Betragtning.

Det ærede Medlem talte om, at Landpostbudene mente, at de havde faaet Løfter fra min Side, som ikke vare indfrie-
Jeg har set en urigtig Paastand derom i

et Organ for Landpostbude — og ogsaa i et andet Blad, — at det, man havde vedtaget i saa Henseende, de nyeste Krav, der vilde blive stillede, vilde de komme en Dag og overrække mig. De have imidlertid ikke været hos mig. Ellers vilde jeg have haft en kærkommen Lejlighed til at tale med dem ogsaa om den Side af Sagen, om Løfterne, de skulde have faaet, men som ikke skulde være holdte. De Løfter, som Landpostbudene fik fra min Side, vare: et Løfte om, at der skulde komme et Forslag frem om en væsentlig Lønforbedring, et Løfte om, at det skulde komme frem saa betids, at det kunde komme til Behandling samtidig med, at Forslag om Lønforbedringer for Tjenestemænd i Almindelighed kom til Behandling, og endelig et Løfte om, at Spørgsmaalet om Statsansættelse blev taget op til Overvejelse. Men disse tre Løfter, de saaledes fik den Dag, de overrakte mig den Resolution, de havde vedtaget i Januar Maaned, og som ikke var nær saa vidtgaende som den, de siden have vedtaget, disse Løfter ere jo netop indfrie-
hvad ethvert af de ærede Medlemmer vil vide.

Saa sagde det ærede Medlem, at Landpostbudene være „mindre veltilfredse“ med de Lønsatser, her ere foreslaaede. Jeg har allerede til Dels udtalt mig derom; jeg tror, at store Kredse af Landpostbudene meget godt føle, at det er et saare betydningsfuldt Fremskridt for dem, som er bragt til Veje ved dette Lovforslag, og at de som praktiske Folk meget godt vide fra mange Forhold at agte paa de gradvise Fremskridts Betydning. Men hvis det ærede Medlem ved sin Udtalelse har tænkt paa en Resolution, som Hovedbestyrelsen for Landpostbudenes Forening for ganske nylig har vedtaget, da er det ganske rigtigt. Denne Resolution udtrykker, mildest talt, at man er „mindre veltilfreds“ med de Lønningssatser, som her ere foreslaaede, men for ikke at risikere, at man nogen Sinde skal blive overbudt fra nogen Side, er det da ogsaa til Gengæld ganske overordentlig vidtgaende Krav, man stiller i den Resolution. Og medens man i Januar Maaned reviderede sine Krav for ikke at risikere, at de ikke skulde være højt nok oppe, naar Administrationen og jeg kom til at overveje Sagen, har man nu revideret dem paa ny, men unægtelig i et saadant Omfang, at det vistnok er ganske overflødigt at revidere dem mere i dette Aarhundrede.

Sagen er nemlig den, at det, man nu